

KRÁLOVNA HORORU

DARCY COATES

VÝKŘIKY
V TEMNOTĚ

SÉRIE ČERNÁ ZIMA

**VÝKŘIKY
V TEMNOTĚ**

SECRETS IN THE DARK
Copyright © Darcy Coates 2020
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Petr Kovács, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o. 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1881-8 (pdf)

VÝKŘIKY V TEMNOTĚ

Darcy Coates

F O B O S

Kapitola 1

„Clare? Jestli tam jsi, odpověz, prosím. To jsem já, Beth.“

Clare stála u dřezu v kuchyni ve Winterbourne Hall a jako omámená zírала na praskající vysílačku. Škvírami ve zdech staré rezidence skučel ledový vítr, a i když na sobě měla teplé bavlněné šaty po jedné z bývalých komorných a kožešinovou bundu od Dorrana, v kuchyni by jí nebýt rozpálených kamen byla stejně zima. Záře, kterou oheň vydával, naplňovala místnost oranžovým svitem a také příjemným teplem.

Dorran stál tak blízko, že stačilo natáhnout ruku a mohla se ho dotknout. Na těle měl stále modřiny a škrábance, které mu způsobily děsivé bytosti obývající starobylé sídlo jeho rodu. Jeho temné oči se ve svitu svíce při pohledu na obživlou vysílačku přesto rozzářily.

„Beth...“ Clare se málem zastavilo srdce, ale vzápětí se divoce rozbušilo tak hlasitě, že už nic jiného neslyšela. Když s Beth mluvila naposledy, byla na cestě do jejího domu, aby se zde ukryla před šířícím se Tichem. Přestože to bylo před pouhými sedmnácti dny, připadalo jí to jako celá věčnost. Od okamžiku, kdy se jí podařilo vysílačku zachránit z vozu, ji nechávala neustále zapnutou, ale její naděje, že Bethany ještě někdy uslyší, se každým dnem vytrácela.

Dorran se vzpomatoval jako první. Obešel široký kuchyňský stůl uprostřed místnosti a sebral dvoucestnou vysílačku z police. Pak se vrátil a položil ji na stůl před Clare.

Nepokoušel se do přístroje mluvit, jen se nad ním dychtivě skláněl a čekal.

Vysílačka zapraskala. Clare se snažila popadnout dech. V návalu paniky upustila utěrku, přiskočila ke stolu a stiskla přepínací tlačítko. „Beth? Beth, jsem tady. To jsem já. Jsem tu.“

Přepnula na příjem a naklonila se nad reproduktory. Ruce se jí trásly. Hrdlo měla úplně sevřené a kašdičkový nerv jejího těla byl napnutý k prasknutí zoufalou potřebou sestru ještě jednou slyšet.

Beth byla nejbližší člověk, kterého Clare měla. Byla téměř jako její matka. Když bylo Beth dvacet a sama měla svých starostí dost, převzala péči o svou mladší sestru. Brala Clare na kontroly k zubaři, na tréninky košíkové, na školní besídky. A nepřestala si o ni dělat starosti ani poté, co se Clare přestěhovala do vlastního domku, který si koupila.

Přenos byl hodně tichý a přerušovaný slabým signálem, ale hlas v reproduktoru nepřipouštěl mýlku. Beth se snažila uklidnit svůj vzrušený, přerývaný dech. „Clare? Jsi to ty? Jsi to opravdu ty?“

Beth žije. Je v pořádku. „Ano, jsem to já.“

Beth se rozplakala a Clare nedokázala zabránit tomu, aby ji následovala. Otírala si slzy rukávem a ve stejném okamžiku se jí tvář roztáhla úsměvem tak širokým, až téměř bolel.

Dorran se tiše pohyboval za jejími zády. Přisunul k ní židli, aby se mohla posadit, a o chvíli později před ni postavil i sklenici vody a kus čisté látky. Vděčně ho přijala a otřela si vlhký obličej. Dorran se posadil naproti. Byl mimořádně vysoký, tyčil se nad ní, ale pohyboval se překvapivě lehce a tiše. Dokonce i jeho dech byl téměř neslyšný. Překřížil si na stole ruce, pozorně naslouchal a jeho černé vlasy mu přepadávaly přes silnou a pevnou čelist.

„Zlatíčko, jsi v pořádku? Není ti nic?“

Beth jí nikdy neříkala *zlatíčko*, pokud nebyla opravdu k smrti vyděšená. Clare věděla, že po dvou týdnech bez jediného kontaktu je nyní Beth úzkostí úplně bez sebe. Jako nikdy předtím. „Jo, je mi fajn.“

To byla ale jen polovina pravdy. Ještě pořád měla na paži a na břicho zarudlé jizvy, když na ni příšery – Vyzáblí – poprvé zaútočily. Také se strašně rychle unavila. Bolely ji všechny svaly v těle. A kousnutí na zápěstí stále potřebovalo denní převazy. Podstatné ale bylo, že žije. A pokud platilo, že Vyzáblí opanovali téměř celý svět, byla na tom líp než mnoho ostatních.

„Co ty?“ přitáhla si vysílačku blíž a snažila se rozlišit v praskotu a šumu sestřinu odpověď. „Jsi v bunkru? Jsi v pořádku?“

„Ano, nedělej si se mnou hlavu. Jsem v bunkru, ale už mi začíná hrabat z toho, jak pořád čuším na jedny a ty samý holý zdi.“ Beth se zasmála. „Utratila jsem peníze za maximální možnou výbavu, která mě napadla... filtraci vzduchu a vody, generátor, akvaponický systém. Jedině profesionál, na kterého jsem si fakt nevzpomněla, byl bytovej návrhář.“

Při zvuku sestřina smíchu se Clare ulevilo. Pousmála se. „Lidi si při představě konce světa nepořizují nový koberce a závěsy.“

Beth se uchechtla, ale její hlas již nezněl tak přirozeně. Clare vycítila změnu a úsměv na tváři jí zase povadl. V kuchyni bylo na okamžik slyšet pouze praskání vysílačky a kapání vody kdesi v dáli.

„Všechno je v háji, zlatíčko.“ Bethin hlas pozbyl veškerou barvu. „Všechno. Všechno je pryč.“

„Jo.“ Clare polkla. „Ale ty jsi v pořádku. A to je jediné, na čem záleží.“

„Jsi u Marnie? Je tam? Můžu s ní mluvit?“

Clare zalil pocit, jako by ji ponořili do ledové vany. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a snažila se udržet svůj hlas klidný. „Nedošla jsem tam.“

„Ach.“

Marnie, Clařina teta, byla třetím článkem jejich rodiny. Žila na farmě dvě hodiny jízdy od Clařina domku. Onoho posledního dopoledne ji měla Clare vyzvednout cestou k Bethany. Jenže se nikdy nedostala z Banksyjského lesa.

„No,“ pronesla Beth a zdálo se, že se dusí. „Alespoň že ty jsi v pořádku. Alespoň...“

„Je mi to strašně líto.“ Clare se dívala na poškrábaný stůl a zachvěla se. Kuchyně už jí nepřipadala tak hřejivá a útulná jako před chvílí.

V uplynulých dnech neměli moc šanci přemýšlet o světě za hranicemi lesa. Clare ale na rodinu a na to, co se jí asi stalo, myslela v duchu v každé volné chvíli. A pokaždé přitom cítila děsivý nával hrůzy.

A ten ji přepadl i teď, když si představila, jak na ni Marnie čeká. Beth jí určitě volala, že je Clare na cestě. Nejspíš už stála ve dveřích, u jedné nohy kufr, u druhé přepravku s kočkou. Bylo tak snadné si ji představit. Hnědé vlasy s prvními náznaky šedin. Pevné tělo, zocelené celoživotní prací na zahradě, ale vždy trochu zakulacené. Na sobě měla jistě své květinové šaty a pletenou vestu, jako pokaždé. Marnie byla postavou malá, ale měla obrovský úsměv a ještě větší srdce.

Dostali ji Vyzáblí? A bylo to rychlé, nebo pomalé a bolestivé?

Ucítila hřejivý dotek ruky. Podívala se Dorranovi do očí a on jí stiskl prsty.

„Ale ty jsi v pořádku.“ Vysílačka se znovu probrala k životu. Beth už se nejspíš vzpamatovala. „Když tenkrát ohluchl telefon, snažila jsem ti okamžitě zavolat vysílačkou. Celé dny. Neodpovídalas mi a já si myslela... myslela jsem si –“

„Promiň. Nechala jsem ji v autě. A chvíli trvalo, než jsem se pro ni mohla vrátit.“

„To je v pořádku. Jsi naživu. To je nejdůležitější, všechno ostatní dokážu přijmout. Kde jsi? Jestli ses k Marnie

nedostala, znamená to, že ses vrátila domů? Tam to ale nebude už dlouho bezpečné –“

„Ne, ne. Našla jsem jiný dům. V Banksyjském lese.“

Úplně viděla, jak se Beth mračí. „Tam ale žádné domy nejsou.“

„To jsem si myslela taky. Ale jeden ano, dobře schovaný. A jeho majitel, Dorran, mě u sebe nechal.“

Clare opět vycítila váhání. „A je to... je v pořádku?“

„V naprostým. Je moc hodný. Nedělej si starosti. A máme spoustu jídla – a zahradu. Winterbourne byl navržený jako soběstačný a nelze se do něj jen tak dostat. Měla jsem štěstí. Opravdové štěstí.“

„Buď opatrná, Clare. Nesmíš mu hned věřit jenom proto, že se k tobě chová přátelsky.“

Clare se podívala na svou ruku, která se ztrácela v Dorranově mohutné dlani. Pokračovala pohledem výš, po paži v pleťném zeleném svetru a dál k obličejí. Husté dlouhé vlasy, nyní možná trochu přerostlé, lemující ostře řezanou, odměřenou tvář. Temné oči pod hustým obočím se na ni usmívaly. Komu jinému už by měla věřit?

„Je fajn, neboj se. A nemusíš si se mnou dělat starosti. Jak to zvládáš ty?“

„Zatím se držím.“ Bethanin hlas se na okamžik zachvěl. Jako by ani ona neříkala celou pravdu.

Clare se rázem zachmuřila. „Opravdu? Máš dost jídla a vody?“

„Jo, tohle všechno je bez problémů. Ale rozbil se generátor. Snažila jsem se ho spravit, ale bez světla mi to moc nešlo.“

Clare polila ledová horkost. Představila si sestru v temném bunkru, jak kolem sebe šmátrá pokaždé, když se chce najíst, napít, zajít si na záchod. Sedí tam v naprosté tmě a vůbec nic nevidí. Nemá nic, co by mohla dělat. Jen naslouchat tikání času.

„Jsem *opravdu* v pořádku, zlatíčko.“ Sestřin hlas znovu získal nádech varování, kterým jí Beth dávala najevo, že dělá něco, s čím nesouhlasí. „Mám baterku. Snažím si ji šetřit – a baterií mám stále dost. Nijak tady netrpím.“

Clare si nebyla jistá, nakolik jí může věřit, ale snažila se, aby zněla povzbudivě. Hlavně kvůli Bethany. „Můžeme si povídat přes vysílačku. Budu tě mít pořád u sebe a dělat ti společnost.“

Beth se zasmála. „To by bylo super, ale myslím, že bude lepší, když tyhle hovory nebudeme moc natahovat.“

To bylo nečekané. „Proč?“

„Ach...“

„Co je, Beth?“

„Hluk je přitahuje.“

Dorran ji sevřel ještě pevněji, aby ji ujistil, že je s ní. Téměř jeho dotek nevnímala. Jako by ztratila všechn cit. „Vyzáblí?“

„Jo.“ Beth se zlomil hlas. „Byla jsem jediná v ulici, kdo měl bunkr.“

Clare pochopila. Sestřini sousedé, kteří si žádný kryt nevybudovali, se nejspíš všichni stali obětí Ticha.

V praskání a šumu vysílačky měla i přes vlastní zrychlený dech pocit, že slyší i nějaké další zvuky. Zvuky, které ji samotnou pronásledují už týdny, nedávají jí spát a ona je z hloubi duše nenávidí. Nehty. Hrabou v zemi. Škrábou. Klovou. Teď se dobývají i do Bethanina bunkru. Vyzáblí slyšeli, jak si spolu povídají. A mají hlad.

Kapitola 2

„Dostaneme tě ven,“ pronesla Clare a její slib jí splynul ze rtů dřív, než si svá slova stačila promyslet, než se podívala na Dorrana, aby se ujistila, že souhlasí.

Beth ji rázně zarazila. „Ne! Clare, poslouchej –“

„Stihnu to k tobě ještě odpoledne.“ Clare se postavila. Rozhlížela se po kuchyni a zběsile se pokoušela vymyslet nějaký plán. Nemá auto a z jejího červeného vozítka zbyl jenom železný šrot. Kdyby se jí ale podařilo dostat se ven z lesa, určitě by našla i nějaký jiný dopravní prostředek. Silnice budou plné opuštěných aut, jejichž majitelé zmizeli neznámo kam.

Pokud jim v mrazu nezamrzly motory. A když v nich budou klíče. A na silnici nebude moc sněhu –

„Clare.“ Bethin hlas téměř zaduněl z reproduktoru a Clare rázem ztuhla. „Sedni si.“

Beth křičela, pouze když měla Clare opravdu problém. Takovým tónem s ní naposledy mluvila před několika lety, ale Clare si ho stále pamatovala. A pořád na ni platil. Bez odmlouvání klesla na židli, olízla si rty, ale pak se znovu pustila do boje. „Mohu tě přivézt sem, do Winterbournu. Je to tady bezpečné. Tedy... určitě bezpečnější.“

„Ne. Nic takového rozhodně neuděláš.“ Bethanin hlas zjihl, už byl pouze úsečný, ale nikoli nazlobený. „Říkala jsi, že tam máte jídlo, je to tak?“

To bylo trochu odvážné tvrzení. „Ano.“

„A úkryt. Je vám tam teplo?“

„Ano. Máme dřevo.“

„A ten člověk, co tam s tebou je. Seš si jistá, že je v pořádku? Není to nějaký úchyl, nebo...“

Clare se podívala na Dorrana. Držel si obě ruce sevřené pod bradou a upřeně pozoroval stůl. Očividně si nebyl jistý, co má dělat, když ho tady tak pitvají. „Je v pořádku.“

„Pak tedy zůstaň, kde jsi. To je nejspíš ta nejbezpečnější věc, kterou teď můžeš udělat.“

„Ale kdybychom tě sem dostali –“

Beth si povzdychla. „Clare, zlato, to se nikdy nestane. Jsi hodiny jízdy daleko. A celá moje ulice je plná Vyzáblých. Když se odsud pokusím utéct, zemřu. Když se ke mně pokusíš dostat ty, zemřeš. A nemůžeš po mně chtít, abych se s něčím takovým vyrovnala.“

Clare zavřela oči. Potřebovala chvíli, aby si srovnala myšlenky. „Už jsi tam dva týdny. Jak dlouho to podle tebe ještě vydržíš? Lidé nejsou stvoření, aby žili tak dlouho v izolaci –“

„Já ale tak *úplně* izolovaná nejsem. Z reproduktoru se ozvalo ťukání. Mám přece tohle. Poslouchám, co se děje ve světě. Lidstvo ještě nevymřelo. A lidé se začínají organizovat.“

„A vědí aspoň, co se stalo?“

„Ne. Teorií jsou spousty, ale žádná taková, která by dávala opravdu smysl.“ Beth si hlasitě vydechla.

Kdykoli se odmlčela, Clare měla pocit, že slyší škrábání. Připadalo jí stále hlasitější.

„Když se prve přerušil náš telefon, televizní stanice, na kterou jsem se dívala, vydržela ještě čtyři hodiny. Přestali aktualizovat mapu s tichými zónami a místo toho začali uvádět místa, s nimiž byli ještě stále v kontaktu. Není to děsné? Bylo rychlejší oznamovat ty, které dosud žily, než ty ztracené. Po každém jménu sdělili i časový údaj, kdy se z města někdo

ozval. Ty časy byly od sebe postupně stále vzdálenější... až je nakonec vymazali ze seznamu.“ Bethanin hlas byl plný bolesti.

Clare se sklonila nad vysílačku. Zkreslení a šum byly stále silnější.

„Jeden z moderátorů oznámil, že potřebuje sklenici vody, a prakticky utekl ze studia. Další ho následoval asi o minutu později. Nakonec tam zbyl jen nějaký stážista – chudák kluk s prázdným výrazem v očích – předčítal z listu papíru svůj seznam. Myslím, že mu to nařídil šéfredaktor, ale nic dalšího nevěděl. Všichni ostatní už zmizeli. Nejspíš se pokusili někam utéct. Dostat se ke svým rodinám. A na obrazovce celostátní televize tak zbyl jenom tenhle kluk, díval se v prázdném studiu do kamery a snažil se přitom nebrečet. Pak tam všude pozhasínala světla. Slyšela jsem, jak ten kluk křičí, ale nevím proč. Měl strach? Nebo se do budovy dostali Vyzáblí? Nemám páru. To byl ale definitivní konec vysílání. Mám tady v bunkru televizi, a když generátor ještě fungoval, párkrát denně jsem ji zapnula a snažila jsem se něco zjistit, ale už byla mrtvá.“

Clare se upřeně dívala na své ruce. Na jedné měla obvaz kolem zápěstí. „Říkala jsi, že tam někde kolem jsou pořád lidé.“

„Ano. Čas od času vysílačka zachytí, jak si povídají. Ale nejsou to ti, které bych čekala. Nikdo z vlády, nikdo z armády. Z toho, co jsem si dokázala poskládat, bych řekla, že tihle jsou plus minus pryč. Cokoli se stalo, začalo ve velkých městech. Ty to sebralo dřív, než si tam lidi vůbec uvědomili, že mají problém... než se vůbec mohli pokusit utéct...“ Beth se roztřeseně nadechla. „Zdá se, že přežilo pár preperrů, survivalistů... však víš, těch, co se přesně na tohle připravují. Lidí, co žijí sami v divočině nebo si postavili na zahradě bunkry. Ale jeden po druhém mizí. Každý den jich slyším míň a míň. Moc riskují. Snaží se příliš tlačit na pilu, vyrážejí ven, bojují.“

„Ale tihle přece nemůžou být jediní. Copak to nikdo jiný nepřežil?“

„Většinou ti, co se schovali a nevyhlízejí. Rozuměla jsi, co říkám, zlatíčko. Hrdinové umírají. Jestli chceš přežít, neriskuj. Z toho, co jsi říkala, to tam máš asi dobrý. Tak tam zůstaň. Vydrž, než se to přežene. Třeba se potom zase setkáme.“

„Potom?“

„Nějak to přece skončit musí. Alespoň to lidi ve vysílačkách říkají. Buďto najdeme způsob, jak je opravdu efektivně vybit, nebo pomřou hladu.“

Anebo vymřeme my, lidé. Clare tuto třetí možnost ani nechtěla domyslet. „A myslíš, že můžou hladem opravdu zemřít?“

„To nikdo neví. Je ale těžký je zabít. Můžeš je zranit – třeba jim nožem rozpárat břicho, rozmlátit jim hlavu na maděru, cokoli –, ale budou pořád žít a chodit, ještě celý dny. Jeden člověk mluvil o Vyzáblým, kterýho nachytl ve stodole. Přesekl ho v pase prakticky vejpůl, ale ta nestvůra se pořád plazila. Dál a dál. Po třech dnech jí začala znovu dorůstat páteř... tedy on to popisoval jako nějaký výrůsteky s pařáty. Vyrázily jí na zádech i jakýsi krabí nohy, takže mohla pobíhat ještě rychleji. Teprve pak se mu ji podařilo dorazit. Dřív, než by dorostla ještě v něco horšího.“

Clare si vybavila Vyzáblé, které viděla ona. Byla to monstra, strašlivým způsobem znetvořená daleko nad rámec toho, čemu by měla být lidská bytost vystavena. Rostla jim nová kůže, rostly jim kosti, které vyrážely ven z těla, ale přesto se zdálo, že tyto nové bytosti necítí ani bolest, ani se nehroufí a neumírají na infekci.

Beth se uchechtla. „My lidi ve srovnání s nima vypadáme děsivě křehcí.“

„To tedy rozhodně.“

„Zatím jsem o nich zjistila tohle. Jsou jako zvířata. Mají hlad, ale zůstal jim nějaký pud sebezáchovy. Nemají rádi světlo

a oheň, a pokud si budou myslet, že pro ně představuješ hrozbu, raději se schovají. Pokud tě tedy někde překvapí, dělej co největší rambajs a použij světlo, abys je zahнала. Dlouho ale zalezlí nevydrží, takže tvou nejvyšší prioritou musí být za všech okolností bezpečnost. Musíš mít neustále přehled, kam se můžeš schovat, aby na tebe nemohli.“

Dlouho ale zalezlí nevydrží. Tohle už znala z vlastních zkušeností v lese. Hlad je neustále poháněl vpřed. A nakonec byl silnější než strach. Nikdy svůj hon nevzdají. Dokud se nenasytí.

„Nebojují spolu navzájem,“ pokračovala Beth. „Ale také si nijak nepomáhají a nespolupracují. Díky bohu za to. Když najdou mrtvolu jinýho Vyzáblýho, sežerou ji, ale vždycky dávají přednost teplému masu. Jedno jestli zvířat nebo lidí.“

„Ale nakazit tě nemůžou, ne?“ Clare se pokoušela nedívat na své pokousané zápěstí.

„Lidi říkají, že ne, prý to není jako virus. Je to... vlastně ani netuším. Někteří tvrdí, že to způsobila uniklá radioaktivita. Že někde vybuchly stovky jaderných bomb, aniž by o tom vůbec někdo věděl. A to je prý to, co nás deformuje.“

„Ale radioaktivita by nás zabila dřív, než by k tomuhle všemu stačilo dojít.“

„A to je ten problém se všema těma teoriema. Většina z nich sice dává nějaký smysl, ale ani jedna není stoprocentní. Mimozemšťani. Nepovedený vládní experimenty. Slyšela jsem i, že je to *uchvácení*, jako v Bibli, až na to, že tady kromě těch špatných umírají i ti dobří. Ať už je to ale cokoli, všichni se shodují, že abys byla ovlivněna, musíš být něčemu *vystavena*. Nikdo není imunní, nikdo nemůže jen tak odejít z města, které bylo zasaženo. Když s tím přijdeš do kontaktu, staneš se jednou z nich.“

Clare poskočilo srdce. „A to, co to údajně zavinilo... to je pořád někde ve vzduchu? Může to tedy změnit i nás?“

Vysílačka se nakrátko odmlčela. Clare ji hypnotizovala pohledem a cítila, jak se i Dorrان naklonil blíž.

„To nevím.“ Bethanin hlas zněl vyčerpaně. „Neslyšela jsem o nikom, kdo by přežil, a teprve pak se proměnil. Ale lidé *mizí*. Jejich vysílačky se najednou odmlčí. Dostali je snad Vyzáblí? Infekce nebo žízeň? Nebo se sami proměnili? Já nevím, zlatíčko. A nevím, jak tě ochránit.“

Clare si vybavila dva týdny strávené v domě. Dosud měla za to, že k události, která je zasáhla, došlo krátce předtím, než vjela do Banksyjského lesa. Ona samotná ji přežila bez úhony. Ale majitelku panství, Madeline Morthorneovou, i její družinu zaměstnanců a komorných událost zastihla ani ne hodinu po výjezdu z lesa.

Madeline byla sice znetvořená, ale zachovala si alespoň část svých intelektuálních schopností, které měla před proměnou. Když se jí Clare vyptávala na to, co si pamatuje, řekla, že vzduch byl najednou úplně kyselý. „*A když se člověk nadechl, strašně to pátilo.*“

„Nech si tu filtraci vzduchu pořad puštěnou, ať se děje, co se děje. Myslím, že je to něco ve vzduchu. Možná jsi přežila jenom díky tomu, že máš v bunkru filtr.“

„Tady uvnitř mi nic nehrozí. Mnohem větší starost mi děláš ty.“

„Myslíme si...“ Clare se podívala na Dorrana. Tvářil se velmi vážně. „Myslíme si, že to byl cílený útok. Říkala jsi, že všechno začalo ve městech a teprve potom se to šířilo na venkov. Vypadá to, že se soustředil hlavně na místa, kde žije hodně lidí. Náš dům je uprostřed lesa, hodiny od nejbližší obydlené oblasti. Proto jsme tady asi v bezpečí.“

„To doufám.“ Bethanin hlas zněl drsně. Když se odmlčela, Clare opět slyšela škrábání. Tentokrát doprovázené kovově znějícím bušením. Jako by někdo opakovaně zvedal nějaké

těžké víko a zase ho nechával dopadat. „Už musím jít. Zase si zavoláme, ano? Zítra ve stejnou dobu?“

„Ti Vyzáblí venku před bunkrem...“

„Po pár hodinách to zase vzdají. Je to pořád stejné.“

„A nemůžou se nějak dostat dovnitř?“

„Teď ne, Clare. Ahoj. Miluju tě.“

Clare otevřela ústa, aby se rozloučila, ale vysílačka již zmlkla. Zvrátila se do židle a polykala slzy, oči dál upřené na malou černou krabičku, kterou držela v rukou.

Kapitola 3

Vysílačku držela ještě několik dlouhých minut poté, co oněměla. Emoce se přes ni přelévaly jako přílivová vlna a hrozilo, že se v nich utopí. Nejprve tady byla radost. Beth žije a je alespoň prozatím v bezpečí. To byla naděje. Pomalu ale jistě však cítila i sílící strach a obavy, které zvolna polykaly malé ostrůvky štěstí, až nakonec zbyla jenom děsivá hrůza.

Dorran si posunul židli až těsně k ní, ale nic neříkal. Zdálo se, že chápe, že si Clare potřebuje utřídit, co právě slyšela. Představovala si Beth, jak sedí potmě ve svém bunkru, úplně sama v těsné místnosti, a zoufale se snaží nedělat vůbec žádný hluk, celé hodiny, než jí Vyzáblí přestanou škrábat na dveře. *Já ji tam prostě nemůžu nechat.*

Bethany však nepřipouštěla odpor. Vyzáblí byli všude. Měli pořád hlad a prakticky nebylo možné je zabít. Clare s Dorranem byli zatím ušetřeni nejhoršího, za což vděčí poloze domu, ale přesto je pouhý výlet do lesa málem připravil o život.

I kdyby se přes Vyzáblé nějak dostali, představa, že se mění v jednoho z nich, dělala z Clare rozechvělý uzlíček nervů. Beth nevěděla, jestli *ta věc*, jež má změny na svědomí, tam venku pořád řádí. Clare již z útržků hovorů ve vysílačce, které se jí podařilo zachytit, věděla, že tiché zóny nepohltily všechno. Někteří přežili a ve svých vozech dál křižovali zemi – alespoň pár dní. Co s nimi bylo dál, netušila. Stejně jako to, jestli je vzduch již bezpečný, nebo se následky projeví i se požďdím.

A pokud vzduch není bezpečný, může ho vítr zavát až do Winterbournu? Budeme mu vystavení bez ohledu na to, jaký si dáváme pozor?

Začínala cítit, jak se jí zmocňuje hyperventilace, a odsunula se od stolu. Přešla ke dřezu a opláchla si obličej. Studená voda ji ostře štípala do tváře, ale pomohla. Ještě chvíli vyčkala, než se vzpamatuje, a vrátila se ke stolu, kde na ni trpělivě čekal Dorran.

„Co myslíš?“ zeptala se a opravdu potřebovala slyšet jiný názor, ale hlavně proto, aby nemusela myslet na svůj vlastní, tak pochmurný a neradostný.

Dorran se k ní otočil, jednou rukou se podpíral o stůl, druhou si přejel ústa. Stejně jako ona nespouštěl oči z vysílačky, jako by si myslel, že každým okamžikem znovu ožije.

„Myslím, že ti tvoje sestra dala opravdu dobrou radu. Vzhledem k tomu, jak to podle všeho vypadá venku, je Winterbourne zřejmě tím nejbezpečnějším místem, v jaké můžeme doufat. A máme zahradu. Pokud si dokážeme zajistit palivo, abychom mohli dál svítit, můžeme to tu zvládnout. Můžeme si vypěstovat tolik zeleniny, že s ní vydržíme desítky let.“

Clare si představila, že v domě stráví celý zbytek života. Napadlo ji, jestli si tady vůbec někdy zvykne. Winterbourne byl jednoduše až příliš impozantní a ohromující. Každíčkový detail zdobící některý z bezpočtu pokojů a místností byl zvolený tak, aby dokládal prestiž majitelů panství. A teď, s blížícím se koncem světa, se ze všeho staly jen bezcenné krámy. Obrazy v pozlacených rámech. Bohatě zdobený nábytek a načesané koberce. Žili tu obklopeni nepředstavitelným bohatstvím, ale nikomu už na něm nezáleželo.

Dorran spustil ruku a posunul své prsty po dřevěné desce stolu. „Tvoje sestra nám také dala jasně najevo, že musíme být opatrní. Winterbourne je sice bytelná stavba, ale stoprocentně

bezpečná rozhodně není. Vyzábílí už sem jednou pronikli a snadno to zvládnou znovu.“

Clare přikývla. „Tajné chodby.“

„Nemáme ponětí, kolik jich tady je a kam všude vedou. Než je všechny uzavřeme, musíme být maximálně ostražití.“ Zhluboka se nadechl a zavřel oči. „Přesto bych ale také rád zkusil, jestli se nám nepodaří sem Bethany dostat.“

Poskočilo jí srdce. Sevřela ruce, ale ani to nestačilo, aby se jí přestaly třást.

„Nebude to ale dneska a možná ani v dohledné době. Už brzy ale zjistíme, jestli se ukáže, zda Vyzábílí nezačnou umírat hladem. Když ne, musíme se pokusit sem Beth dostat. To v tom bunkru není život hodný lidské bytosti.“

„Děkuji.“ Clare se naklonila blíž, opřela si hlavu o jeho hrud' a Dorran ji pevně objal a přitiskl si ji k sobě.

Strašně se bála, že se postaví za Beth a odmítne opustit Winterbourne. Byl vždycky tak opatrný. Věděla, že pro něj určitě nebylo snadné nabídnout jí alespoň to, co slíbil. Ještě jednou mu poděkovala.

„Pššt. Nemusíš mi pořád děkovat. Zatím jsme ještě pořád tady.“ Políbil ji na temeno hlavy. „Ale nějak se odsud dostaneme.“

Seděli těsně vedle sebe a vzájemně se objímali. Clare měla problém dostat své emoce opět pod kontrolu. Dorranův pleťový svetr ji měkce hřál pod bradou, a kdykoli se nadechl, jemně se zvedal. Dorran jí připadal klidný a vyrovnaný jako vždycky, ale někde tam pod povrchem cítila probíhající vnitřní konflikt. Dělal si starosti.

Z podlaží nad nimi k nim dolehla tupá rána. Oba zvedli hlavu ke stropu. Vzduchem se snášel jemný prach, lehce ozářený matným světlem. Dorran se napjal. „Drž se u mě.“

Clare se ho držela jako stín a dívala se, jak zapaluje svíci a bere si ze stojanu u sporáku dva pohrabáče. Jeden jí podal

a společně opustili relativní bezpečí kuchyně a vplížili se do foyer.

Zdálo se, že zvuk přišel odněkud z prvního patra. Nad ním pak bylo ještě druhé – kde byl i jejich pokoj – a pak už jenom půda. Clare začala tu obrovskou rozlohu domu nenávidět. Neskutečné množství místností křížovaných bezpočtem chodeb. Ještě teď neměla ani tušení, kam většina z nich vede.

Dorran se pohyboval soustředěně vpřed. Rychle přešel zrakem celou vstupní halu a vedl je dál ke schodišti. Dával pozor, aby po celou dobu zůstali natočení zády ke zdi. Když začali stoupat po schodech, obrátil se k ní a šeptem jí vysvětloval: „Jestli to bude Vyzáblý, zkusím ho zahnat nebo zabít. Zůstaň za mnou a kryj mi záda. Pokud jich bude víc, ustoupíme, a pokud to bude možné, vrátíme se do pokoje. Je lepší zůstat v bezpečí a dožít se další bitvy.“

Clare přikývla. Schody jim vrzaly pod nohama, ale tlustý koberec tlumil jejich kroky. Za normálního dne by okny již prosvítalo ranní světlo, ale dům pohltil opar, který zastínil slunce a zamlžil oblohu. Clare měla předtuchu, že se blíží další sněhová bouře. Počasí bylo od okamžiku, kdy se svět tak změnil, stále nepředvídatelnější. V jednom jediném dni mohli zažít jasnou, bezmračnou oblohu i obří kroupy a tu nejprudší vánici. Nechápala, jak v něčem takovém mohou Vyzáblí přežívat, ledaže přestali vnímat zimu stejným způsobem jako ona.

Zastavili se na vrcholku schodiště. Clare čekala, až její oči přivyknou šeru. Chodba se táhla na obě strany. Protože v domě již nebyly žádné komorné, které by zde uklízely, na rámech obrazů i na nábytku se usazovaly vrstvy prachu. Prostor mezi sloupy zapuštěnými ve stěnách vyplňovalo dřevěné obložení. Na zemi ležel kaštanově hnědý běhoun, podél stěn stály rozestavěné úzké stolky a nejrůznější vitríny. Vše působilo přečpaným, přesto však pečlivě organizovaným dojmem.

Dorran vyčkával a tiše naslouchal. Pak ukázal doprava. Pokusila se představit si půdorys domu a usoudila, že když budou pokračovat ještě o kus dál, ocitnou se přímo nad kuchyní.

Nábytek kolem sebe vrhal rozmazané stíny. Clare se snažila rozpoznat jejich tvar, ale chabé světlo pronikající okny a zlatavá záře Dorranovy svíce si pohrávaly s její fantazií. Dorran postupoval odměřenými kroky vpřed, držel těžiště svého těla co nejnižše a před sebou měl připravený pohrabáč, připraven zareagovat na případný útok. Stěny po obou stranách lemovaly zavřené dveře a za nimi se ukrývaly temné pokoje s okny zataženými tlustými závěsy, plné děsivých stínů.

Dorran se zastavil. Jeho ruka vystřelila dozadu, aby Clare zadržel. Clare ji uchopila a z boku se k němu přitiskla. Před nimi se ve tmě rýsovaly temné obrysy. Židle. Podstavce. Úzké boční stolky. Police. A mezi jejich ostrými, rovnými liniemi zahlédla i cosi živočišného, rozeklaného. Clare upřela na obrys očí a uvědomila si, že její pohled opětuje.

Postava byla téměř neviditelná, až na siluetu a jediné, kulaté, třpytivě lesklé oko. Clare se pokusila obsáhnout celý stín pohledem, ale jíkala ji přitom hrůza. Končetina, která snad měla být paží, se rozdělovala na dvě části. Místo, kde by očekávala ruku, tvořilo až příliš mnoho kloubů. Příliš mnoho *prstů*. Clare jich napočítala dvanáct, visících postavě podél boku. Dlouhé, řídké a zdredovatělé vlasy padaly nestvůře přes ramena, po potrhaných zbytcích šatů až dolů na podlahu. Clare sklouzla pohledem od konečků vlasů k obřím, dlouhým chodidlům s nadbytkem prstů.

Dorran ji jemně natlačil za sebe. Upravil si úchop pohrabáče, který se lehce zatřpytil v odlesku svíce.

Postava zvrátila hlavu dozadu. Její spodní čelist se roztáhla víc, než by Clare považovala za možné, a obnažila hnijící zuby a zčernalé dásně. Z hrdla jí unikl syčivý, kloktavý zvuk

a pak se příšera vmáčkla do zdi a zmizela. Jediné, co slyšeli, bylo krátké, ostře znějící bouchnutí.

„Ale –“ Dorran vyrazil rychlými, plynulými kroky vpřed. Clare věděla, že by jim měla krýt záda, ale nedokázala odtrhnout zrak od místa, kde jim žena zmizela ve zdi, a vydala se hned za Dorranem. Světlo svíce klouzalo po hladkém panelovém obložení bez jediné spáry. Dorran jí předal svíčku a pohmatem zkoumal dřevo. Kousek od jednoho ze sloupů se zarazil, zatlačil na stěnu a rychle ustoupil. Tajné dveře se vmáčkly dovnitř a otevřely se.

Clare musela uznat, že Madeline Morthorneová skryla své tajné průchody opravdu dobře; okraj dveří splýval s okolním obložением tak, že byl prakticky neviditelný. Dveře byly ukryté tak dokonale, že Clare málem přivedly k šílenství a přinutily ji pochybovat o jejím zdravém rozumu. Dokonce ani Dorran, jenž tu ve vězení tohoto strašlivého domu strávil celý život, o nich neměl nejmenší ponětí.

„Takže to máme další,“ poznamenal Dorran, vzal si od ní svíci a natáhl ji do temného otvoru. Clare na okamžik pocítila záchvat paniky, když viděla, jak mu ruka mizí ve tmě, a zděsila se, že už ji nikdy nevytáhne. Dorran však zůstal uvnitř jen tak dlouho, aby se ujistil, že v chodbě nikdo není, pak ustoupil a dveře se pomalu zavřely.

„Alespoň známe odpověď. Vyzáblí jsou pořád v domě.“ Otočil se od dveří k oknu na konci chodby, kterým byla vidět stále temnější obloha, a jeho pohled ztvrdl. „Na ty dveře se teď musíme zaměřit ze všeho nejmíc. Pokud je nedokážeme pevně uzavřít, nikdy tu nebudeme v bezpečí.“

Clare pomalu přikývla. Na okamžik měla pocit, že kdesi v domě slyší vzdálené zvuky. Přesný zdroj však bylo těžké určit. Mohlo to být dřevo naříkající pod nápory větru, rychlé, pobíhající kroky Vyzáblých nebo jen falešný poplach její zjitřené představivosti.

Za celé dva dny od setkání s Madeline ve sklepě na žádného dalšího Vyzáblého nenarazili. Kdykoli vyraželi ze svého pokoje, dávali si na každém kroku pozor, zamykali za sebou a vždy si s sebou brali zbraně. Příšera, s níž se před chvílí setkali, byla první, která se jim od bitvy s Madeline ukázala.

Dorran si promnul zátylek. „Řekl bych, že jediný způsob, jak všechny dveře efektivně zablokovat, bude zevnitř.“ Jeho hlas zněl napjatě a jeho oči dál přimhouřeným pohledem přejížděly po neviditelných spárách dřevěného obložení.

Představa, že se budou plížit černými, páchnoucími chodbami, v ní vyvolala lepkavou úzkost. Dorran nemohl vědět, kde chodby vlastně ústí. Bez toho, že by vše prozkoumali zevnitř, jim zbývala jediná možnost. Proklepat každý čtvereční centimetr domu –, a to by jim zabralo měsíce. „To bude nebezpečné.“

„Ano. Ale podniknu opatření. Ty bys –“

Okamžitě pochopila, kam míří, a přimhouřila oči. „Rozhodně nehodlám sedět a čekat v pokoji.“

Dívali se na sebe a pokoušeli se zvítězit v další válce vůlí. Pak se Dorran nadechl a jeho hlas změkl. „Co třeba kompromis? Já půjdu dovnitř. Ty zůstaneš u dveří a budeš je zakreslovat do plánu.“

Clare do něj zlehka strčila pohrabáčem. „Mám lepší. Oba půjdeme dovnitř a nikdo z nás přitom neumře.“

„To ale není kompromis.“ Pokusil se zakrýt smích, ale příliš se mu to nedařilo. „Jenom to značí, že jsi vyhrála další spor.“

„Ne. Značí to jenom to, že se nezblázním strachem, protože můj Dorran si všechno nebezpečí syslí sám pro sebe.“ Zvedla ruku a přitiskla mu ji ke tváři.

Byla teplá a sálal z ní klid a jistota. Zavřel oči a vtiskl se do jejího doteku.

„Máme dohodu. Jsme v tom společně.“

Natočil hlavu tak, aby jí mohl políbit dlaň, a odevzdaně si povzdychl. „Dobře. Jsme v tom společně.“

Kapitola 4

Kolik jich tady je? To byla klíčová otázka, která Clare trápila již od okamžiku, kdy zjistila, že se Madeline a její komorné usídlily v tajných částech domu. Clare si byla jistá, že Madeline zabila. Ale když jí pak chtěl Dorran pohřbít, žádné tělo nenašel.

Nikdo nemůže přežít, když mu prorazíš hlavu železnou tyčí, opakovala si stále dokola. *Je mrtvá. Její tělo odnesly další Vyzábělé. Nic jiného za tím nehledej.*

Pochybnosti přesto zůstávaly. Netvoři dokázali přežít nepředstavitelná zranění. Z těla jim čouhaly jejich vlastní kosti, které si prorazily cestu masem i kůží, ale přesto se pohybovali, jako by se vůbec nic nedělo. Ano, je možné je zabít, ale rozhodně to není snadné. A tak Clare i nadále děsilo, že se matka plíží temnými chodbami, zatímco oni s Dorranem spí zamčení ve svém pokoji. Možná je dokonce dál sleduje. Možná má plán, jak je potrestat za to, co jí udělali.

I kdyby však byla mrtvá, zanechala tu svůj odkaz. Postava, kterou spatřili dnes na chodbě, naznačovala, že minimálně jedna z jejích komorných tady stále žije. A možná není sama. Clare si svou otázku opakovala stále znovu a znovu. *Kolik? Kolik?*

Klekla si ke krbu v jejich pokoji a rozfoukala žhavé uhlíky. Ze všech místností v celém domě si právě tady připadala

nejbezpečnější. Překontrolovali všechny stěny a ujistili se, že v nich nejsou žádné tajné průchody. Zamykali dveře. Nanosili si sem jídlo pro případ, že by se nemohli dostat do kuchyně. Vodu si brali v koupelně.

Dorran stál vedle Clare u malého postranního stolku. Rozložil před ní tři archy papíru a nakreslil na ně půdorys domu, každé podlaží na jeden arch. Byla to pomalá, pečlivá práce a Dorran ji prováděl v naprostém tichu a soustředění. Clare mu dopřála prostor a nerušila ho.

Oheň se rozhořel a přeskočil na jedno z větších polen. Jedinými zvuky v místnosti bylo nyní syčení a praskání v krbu. Vysílačka, kterou Clare nosila vždy při sobě, spočívala na krbové římse. Věděla, že by bylo chytřejší ji vypnout a šetřit baterie, protože Beth se znovu ozve až zítra ráno, ale nedokázala se k tomuto kroku přimět. Ještě pořád se vznášela na vlně euforie z toho, že se jí podařilo se sestrou opět spojit, a nechtěla o drahocenný kontakt přijít. Přestože to znamenalo vybíjení omezených kapacit baterií.

V autě měla náhradní, společně se zásobami potravin a benzínu. To všechno byly věci, které s Dorranem potřebovali. Její auto však vězelo rozbité hodinu cesty od domu, v lese obývaném neznámým množstvím Vyzáblých – kteří je, když se k vozu pokoušeli proniknout poprvé, málem zabili.

„Clare.“ Dorran se díval na pokreslené archy papíru na stole a kývl na ni. Klekla si vedle něj a obdivovala se přesné, propletené změti čar, kterou nakreslil.

„My jsme tady.“ Dorran ukázal jejich pokoj ve druhém patře. „Tady je kuchyně... hlavní hala... a tohle je schodiště.“

Jednotlivé chodby namaloval jasně a viditelně, ale mezi místnostmi ponechal vždy volný prostor, netlačil je těsně jednu na druhou. Tajné chodby mohly být kdekoli mezi nimi a Dorran je hodlal postupně zakreslovat tak, jak je budou objevovat.

Nyní uchopil červenou propisku a nakreslil tři krátké, tlusté čáry. „Tohle jsou vstupy chodeb, o kterých už víme. Jeden je na půdě, o ten se budeme muset postarat také.“

„Jeden musí být i tady,“ poznamenala Clare a ukázala na místo o kus dále za jejich pokojem. „Tady jsem tenkrát viděla první Vyzáblou.“

Dorran zakreslil místo do plánu. „Dobře. Jaký postup tedy navrhuješ? Začít odshora a pokračovat směrem dolů, nebo naopak, odzdoła nahoru?“

„To druhý,“ usoudila a skousla si spodní ret. „Vlezli sem dírama ve střeše. Kdyby se ukázalo možné je jednoduše vyštvat –, a já si myslím, že možný by to být mohlo, protože ta poslední Vyzáblá vypadala hodně vyděšeně a raději zdrhla, než aby se nám postavila –, pak by je postup odspodu nahoru mohl vyhnat, aniž bychom museli otevírat hlavní dveře, což je riskantní.“

„Souhlasím. Zároveň tak bude bezpečnější dostat se do zahrady, kterou potřebujeme denně zalévat.“ Dorran nasadil na propisku víčko. Prohlížel si nakreslené mapy a čelist mu přitom bez ustání pracovala. „Pořád si nejsem jistý, jestli je odsud můžeme dostat všechny a natrvalo. Dokud budou ve střeše ty díry, stále je tu možnost, že zase nalezou zpátky. Ale když jim zablokujeme všechny průchody domem, můžeme je udržet nahoře. Budou mít svou půdu, my zase zbytek domu.“

Představa, že se o svůj příbytek dělí s příšerami, i když je vytlačí na půdu, z níž se nedostanou, stačila, aby se jí začal krotit žaludek. Dorran měl nicméně pravdu; bylo naivní si myslet, že by se Vyzáblých dokázali zbavit natrvalo.

Uvědomila si, že se na ni dívá, a přiměla se k úsměvu. „Máme hřebíky?“

„Ano. Ve sklepě. A také prkna. Dům neustále potřeboval nějaké opravy, takže materiál nám rozhodně chybět nebude.“

„Tak tedy vzhůru do práce.“

Usmál se na ni a něha v jeho výrazu téměř stačila k tomu, aby zaplašila její svíravý pocit v žaludku.

Připravili si vše, co budou potřebovat. Tlusté bundy, které je budou chránit před zimou. Rukavice a šály jako ochranu proti kousnutí. Dorrان si zastrčil pod bundu nůž a pak dohlédl na to, aby si Clare zastrčila do kapes dva menší nože tak, aby je měla rychle po ruce. Oba si také vzali jednu hlavní zbraň: Clare pohrabáč, Dorrان sekeru.

Clare nesla mapy a lampu a držela se za Dorrانem. Když opustili teplo pokoje, nasála do plic studený vzduch chodby a vytáhla si šátek kolem krku tak, aby jí zakrýval i ústa a nos.

Cesta z pokoje do sklepa jim nezabrala moc času. Clare přitom sledovala slunce za okny, kolem kterých procházeli. Venku poletovaly drobné sněhové vločky a vítr je honil všude kolem. Denní světlo zvolna sláblo s každým dalším krokem, jímž se nořili hlouběji do útrob domu.

Prostory pro služebnictvo a staré křídlo byly ve srovnání se zbytkem rezidence omšelé a zašlé. Na spoustě nářadí ulpěly vrstvy prachu, které by v hlavní části domu nebyly nikdy tolerovány. Dorrان sebral na policích za dveřmi do zahrady plnou náruč hřebíků a podal je Clare. „Uneseš je?“

„Určitě.“ Vzali i kladivo a pak se Dorrان sklonil k hromadě prken pod policemi.

„Můžu ti pomoci –“ Clare se natáhla k Dorrانovi, který zezdola vytáhl osm latí.

„To zvládnou,“ ujistil ji, i když jeho hlas zněl upjatěji než obvykle. Nicméně ani na okamžik nezaváhal a lehce si latě přehodil přes rameno.

Clare sevřela rty. Dorrان si nikdy na nic nestěžoval, ale přesto si o něj dělala starosti. Ani jeden z nich již nebyl v nejlepší formě. Došlo jim maso a polévka z konzervy – poslední zdroj potravy, který jim ještě zbyl –, neobsahovala tolik kalorií, kolik by potřebovali. Navíc se snažili zotavit ze svých

zranění a současně bojovali s chladem, stresem i nároky, které na ně dům kladl. Někdy mívala pocit, že už je v chodu udržuje jen pouhá vůle, a netušila, co se stane, až je definitivně opustí.

Těžce oddychující Dorran se zastavil v klenuté, katedrálu připomínající místnosti při vstupu do sklepa, z níž mohli pokračovat do zahrady, vinného sklepa či hlavní části domu. Upravil si prkna na rameni a obrátil se ke Clare. „Vinný sklep?“

„Jo,“ souhlasila a chápala, proč se jí ptá. Ze všech místností v celém domě právě tuhle nenáviděla nejvíc. Studená kamenná díra jako by přímo dýchala nepřátelstvím a Clare vyskákala husí kůže pokaždé, když se k ní jenom přiblížila. Bylo však nezbytné, aby se právě o ni postarali jako první – vedla z ní totiž chodba do tajné podzemní komnaty, v níž se Vyzáblí ukrývali a žili.

Dorran zaváhal a jeho tmavé oči se na ni tázavě podívaly. Přinutila se k úsměvu. Krátce její úsměv opětoval a nakročil ke schodům do vinného sklepa.

Clare prošla mohutným kamenným obloukem za ním a neubránila se zachvění. Změna atmosféry obou částí domu byla přímo hmatatelná. Ihned se jí zježily chlupy na ruce a bez ohledu na tlustou bundu jí byla v ledovém, vlhkém vzduchu rázem zima. Svírala před sebou lampu a snažila se držet co nejblíže za Dorranem, aby mu svítila pod nohy. Jakmile začal sestupovat dolů, jeho kroky se hlasitě odrážely od kamenných stěn. Světlo svíčky vydávalo pouze matný svit. Odráželo se Dorranovi od zad, mihotavě mu dopadalo na černé vlasy a prkna, která měl přes rameno, ale nikdy nedosáhlo tak daleko, aby osvítilo i prostor před ním.

Schody skončily a oni se ocitli na rovné kamenné podlaže. Všude kolem stály regály s vínem a láhve se třpytily způsobem, jako by ji ze tmy sledovaly tisíce párů očí. Dýchala krátce a pokoušela se zachytit sebemenší nepřírozený zvuk.

Snažila se udržet za Dorranem, ale pohyboval se příliš rychle. Odkudsi vpředu zaslechla zvuk kapající vody a za sebou něco, co připomínalo povzdech nebo snad ozvěnu. Pokusila se dosáhnout Dorrana, který se jí začal ztrácet mezi regály. Dala se do běhu, ale zakopla o vystupující kámen a málem ztratila rovnováhu. Zachytila se o jednu z polic. Láhve se pohnuly ve svých držácích a zacinkaly.

Dorran zastavil. Přestože tváří k ní, připadal jí náhle jako cizinec. Jeho hluboko posazené oči byly plné stínů, světlo svíce mu na obličej malovalo podivně nepřirozené stíny. Dívali se jeden na druhého, nehýbali se a Clare měla pocit, jako by se jí každým okamžikem mělo rozskočit srdce.

„Clare? Jsi v pořádku?“ Ozvěna kamenných stěn zkreslovala zvuk jeho hlasu.

Clare si nebyla jistá, jestli mu vůbec dokáže odpovědět, ale dvakrát rychle přikývla. Dorran si upravil prkna na rameni a natáhl k ní ruku. Clare přešla blíž, postavila se vedle a on ji objal kolem ramen. Chvilí kráčeli bok po boku a jediné, co nyní slyšela, byl jejich dech.

Dorazili až k zadní stěně. Clare poznala místo, kde viděla Vyzáblou, jak hrabe nehty v zemi. Ukázala před sebe. „Dveře musí být někde tady.“

Dorran se sklonil k zemi a shodil latě z ramene tak, že se opřely o nejbližší z regálů. „Drž světlo, ať se nehýbe.“

Zvedla lampu výš a Dorran začal zkoumat zeď těsně nad podlahou. Pronikal prsty do spár mezi kameny, snažil se najít jakýkoli otvor.

Z jeho počínání ho vyrušil měkký zvuk a Clare se okamžitě otrásla tak, až se plamen svíce v lampičce zachvěl. Škrábání bylo zpátky. Nehty o kámen... hrabou a hrabou.

„Dorrane.“ Snažila se šeptat. „Slyšel jsi to škrábání?“

Přerušil své pátrání. Oba zadrželi dech. Škrábání se ozývalo všude kolem jakoby zkreslené, ale nepřetržitě. Clare

napínala uši a pokoušela se odhalit, odkud vlastně přichází. V temnotě rozlehlého prostoru vinného sklepa bylo snadné ztratit orientaci a zvuk byl navíc tak slabý, že bylo jen obtížné ho neztratit, protože mnohem hlasitěji vnímala svůj vlastní tep.

Dorran z ní nespouštěl oči, ale jeho výraz neprozrazoval, co si myslí. „Ještě pořád to slyšíš?“

„Ano. Ty ne?“

Přimhouřil oči a upřel je do tmy, ale po chvíli zavrtěl hlavou. „Už ne.“

Clare polkla a cítila, jak se jí v hrdle vytváří knedlík. „Já si to ale nevymýšlím.“

„Ne, nevymýšlíš.“ Narovnal se a sundal si rukavice. Prstem jí shrnul pramen vlasů a zastrčil ho zpátky za ucho. Měl smutný, ale chápající pohled. „Slíbil jsem ti, že o tobě nebudu už nikdy pochybovat, a také o tobě nepochybuju. Prostě máš lepší sluch než já. Dávej tedy pozor, a kdyby se snad přiblížili, dej mi vědět.“

Přikývla. Dorranovy prsty se ještě chvíli váhavě zdržely na její tváři, ale pak se zase stáhly. Otočil se zpátky ke stěně a přejížděl po ní dlaní.

Věří mi. I ona přestala škrábání slyšet. Částečně si přála uvěřit, že si všechno jenom představovala. Vinný sklep v ní vyvolával paranoii a bylo snadné podlehnout klamu a považovat pouhou ozvěnu za cosi zlovolného. Její druhé já si však stálo neochvějně za svým. Už jednou svým smyslům nevěřila a málem tím Dorrana zabila. Podruhé už stejnou chybu neudělá.

Dorran se opřel ramenem o místo ve zdi. Ta před ním ustoupila. Staré a rezavé panty se s vrznutím otočily a dveře se otevřely směrem dovnitř.

„A máme je.“ Ve slabém světle lampy se blýskl jeho úsměv. „Jsi připravená?“

To rozhodně nebyla. Dorrان vyčkával v otvoru a snažil se ve tmě vyčíst z jejích očí, jak se cítí. Věděla, že když ho požádá, dovolí jí, ať se vrátí nahoru do bezpečí jejich pokoje. A nejspíš jí bude ještě vděčný. To by ale znamenalo, že do chodby bude muset sám. Clare bolely prsty, jak jimi křečovitě svírala závěs lampy, ale zvedla bradu a prošla dveřmi.

Kapitola 5

Dřevěná chodba byla dostatečně široká, aby se mohli postavit vedle sebe. Tajné chodby nechala vybudovat původní majitelka domu, žena, která Winterbourne vystavěla uprostřed hlubokého lesa, aby se po smrti svého manžela odloučila od okolního světa. Clare soudila, že jí měly umožnit bezpečný únik a nabídnout způsob, jak se pohybovat domem, aniž by o tom její rodina a služebnictvo věděly.

Dorran prošel dveřmi a rozhlédl se kolem. Chodba se táhla na obě strany, ale její stěny jim prakticky okamžitě mizely ve tmě. Světlo lampy nebylo tak silné, jak by si přála; z vinného sklepa již nic neviděla. Jen odlesk dvou láhví připomínající pár děsivých očí.

„Tyhle musíme ztlouct zevnitř.“ Dorran přešel rukama po dřevěných dveřích. Z venkovní strany je pokrýval kámen, který umožňoval, aby dokonale splynuly s kamennou zdí vinného sklepa. Clare přikývla. Museli by do kamene vrtat a na to neměli náradí. Postoupili dál do chodby a zavřeli za sebou dveře. Clare se přitom snažila udržet svou paniku pod kontrolou.

Jakmile dveře pevně zapadly do zdi, odporný hnilobný puch kolem ještě zesílil. Připomínal hnijící maso, byly z něj cítit i krysy. Vše měli na svědomí Vyzáblí: výsledný smrad byl směsicí zápachu jejich mokrého, plesnivějšího oblečení, nemytých a mastných těl a otevřených, zanícených ran.

Clare se snažila nepočítat, kolik jich tu asi muselo projít, aby chodba tak děsivě nasákla jejich puchem.

Dorran vzal jedno z prken, položil ho napříč přes dveře a natáhl ruku. Clare mu do ní vložila kladivo a hřebík. V příštím okamžiku už ji téměř ohlušily hlasité údery zarážených hřebíků. Dorran je zatloukal proti sobě a pod úhlem, aby je nebylo tak snadné vytáhnout. Jakmile přibil první prkno, vzal si druhé, ale než ho umístil na dveře, na okamžik se zastavil.

„Něco mě napadlo. O tvém autě a Beth.“

„Ano?“ Podávala mu hřebíky.

„Pokud se k ní máme dostat, potřebujeme se toho o Vyzábých dozvědět co nejvíc. A o tom, jak se s nimi vypořádat, jak s nimi bojovat nebo jak před nimi utéct.“

„To asi jo.“

Zatloukl hřebík a připravil si další. „A taky potřebujeme ty zásoby, co máš v autě. Protože ty naše nám za čtyři dny dojdou.“

Clare zavřela oči. Nečekala, že to bude tak brzy. „A nic víc už nemáme?“

„Původně jsme měli. Měl jsem v plánu zavést příděly. Ale nebylo ti dobře a tvoje tělo potřebovalo energii, aby se mohlo vzpamatovat a uzdravit.“

A Clare mu zakázala, aby si odměřoval své vlastní dávky. Když zjistila, že se o to snaží, odmítla jíst, pokud nebude jíst společně s ní. Nelitovala toho. Dokonce ani v okamžiku, kdy bylo jasné, jak rychle se jejich zásoby ztenčují.

„Zahrada roste moc hezky,“ pokračoval Dorran. „Máme už pár rostlin, hlavně těch listových, které budeme moci sklízet už za takových pět šest dní. Ale to nám k přežití nebude stačit. Než se sklizeň dostane na stálou, udržitelnou úroveň, k tomu potřebujeme ještě několik týdnů. Napadlo mě, že bychom nějaká semena nechali jenom naklíčit, ale tak bychom za

ne celý týden zlikvidovali prakticky veškeré zásoby osiva, a to by samozřejmě byl i konec naší zahrady.“

„Takže přemýšlíš, že bychom vyrazili k autu?“

„Ano. Když najdeme způsob, jak se k němu dostat a dopravit všechny zásoby sem, nemuseli bychom hladovět.“

„A zároveň by to byla hezká generálka před cestou k Beth.“

„Přesně tak.“

Chodba už jí nepřípadala tak studená a temná jako před chvílí. Clare se kousala do rtu a kdesi uvnitř v ní začala klíčit naděje. Kdyby se dostali k autu, pak by se určitě dokázali dostat i z lesa. A kdyby se dostali z lesa...

Dorran sklonil hlavu a přibíl i druhé prkno. Uvědomila si, že jí svůj nápad nepřednesl pouze proto, aby řeč nestála. Vycítil její stres a přišel s plánem, aby jí nabídl k přemýšlení něco méně ponurého. A Clare, nikoli poprvé, pocítila hlubokou vděčnost za to, že mohou být spolu.

Když odložil kladivo, vytáhla z kapsy jeho ručně kreslené mapy a rozprostřeli je na zdi. Clare svítila a Dorran na příslušném listu zakreslil vchod, který právě uzavřeli. Pak přidal dvě červené čáry označující směr chodeb.

„Doleva, nebo doprava?“ otázal se.

„Doprava.“ Clare vpředu zahlédla stoupající schodiště. Ze všeho nejvíc si přála být co nejdál od nenáviděného sklepa.

Dřevem obložené chodby nebyly na rozdíl od hlavní části domu rovné. Neustále se zvedaly a zase klesaly, přerušované dvěma, třemi i čtyřmi nízkými schody, vedoucími buď nahoru, nebo dolů. To ji dezorientovalo. V tak hrdém a přísně přímočarém domě tato nepravidelná miniaturní schodiště působila jako nějaké špinavé tajemství ukryté tak, aby na něj nikdo neviděl.

Ani trochu se jí nelíbilo, že má zcela nechráněná záda. Pokaždé když pootočila hlavou, měla pocit, že vidí poskakující stíny, které se míhají na periferiích jejího zorného pole. Tu

a tam měla také dojem, že opět slyší škrábavé zvuky, akorát že k ní vždy doléhaly z mnohem větší dálky a zase se ztrácely, takže si nikdy nemohla být jistá, že je skutečně slyšela. Přesto měla všechny smysly napjaté k prasknutí a byla k smrti vyděšená.

V myšlenkách jí znovu vytanula stará otázka. *Kolik jich tam ještě je? Kolik?*

Představovala si, jak se znetvořené bytosti plíží ve tmě za ní. Cupitají, popobíhají vpřed, pohybují se tak tiše, že její vlastní dech a kroky překrývají veškerý hluk, který vydávají. Jako by je téměř cítila za zády, dost blízko na to, aby ji mohly popadnout za lem šatů a aby jí zaryly své dlouhé nehty do vlasů a strhly ji do zející temnoty. Když už její napětí vzrostlo tak, že ho nevydržela, prudce se otočila. Chodba byla úplně prázdná.

Nenáviděla ji a s ní všechny další tunely v domě. Nenáviděla i celý tenhle dům, ale Winterbourne bylo jediné místo, díky němuž dokázali s Dorraniem přežít. Narovнала se a zvedla lampu výš, aby jim znovu posvětila na cestu.

Za ní se opět rozezvučelo měkké škrábání nehtů, vystupující z útrob domu a přicházející snad z každého rohu, z každé praskliny ve zdi, nezastavitelné a odporné, jako nějaká krvavá skvrna prosakující ze stěn.

Kapitola 6

Sedli si u ohně, zachumlaní pod dekami, opírali se jeden o druhého a dívali se do plamenů. Na uhlících shrnutých stranou se ohříval kastrol s polévkou a Clare měla pocit, že se konečně dokáže nadechnout.

Ani po dalších dvou cestách pro prkna a hřebíky a po dalších osmi zatlučených dveřích neskončili s kontrolou přízemí. Clare měla nervy na pochodu. Bez ustání si představovala, že odněkud slyší nové a nové škrábání.

Dorran se naklonil vpřed a zamíchal polévku, z níž již začala stoupat pára. Když se vrátil zpátky k ní, políbil ji na vlasy. „Dnešek byl opravdová výzva. Vedla sis dobře.“

„Většinu práce jsi odvedl ty,“ nesouhlasila. Uvolnila se, pohodlně se o něj opřela a těšila se z jeho blízkosti a jistoty, které ji naplňovaly pocitem bezpečí.

Něco si šťastně zamumlal a se zavřenýma očima jí přejížděl prsty nahoru a dolů po paži. Alespoň na okamžik se zdálo, že je všechno v nejlepším pořádku. Mohla zapomenout na svět za hranicemi lesa. Dokonce i na děsivé škrábání, které jí nahánělo hrůzu. Měla Dorrana. A v tom okamžiku jí došlo, že zároveň našla i odpověď na otázku, která ji napadla již dříve. *Mohla bych ve Winterbournu strávit zbytek života? Usmála se. Ano, mohla. Když budu mít Dorrana, můžu žít kdekoli na světě.*

Okamžik štěstí však netrval dlouho. Polévka začala bublat a Dorran se opět předklonil k ohni, aby ji vytáhl dřív, než

jim vyvěre. Rozlil polévku do dvou misek a jednu vložil Clare do rukou.

„Teď se najež,“ vyzval ji a přejížděl jí prsty po rameni, jako by se jí nedokázal přestat dotýkat. „A pak se musíš pokusit usnout, aby sis alespoň trochu odpočinula. Máš za sebou perný den.“

Za okny se z oblohy stále sypal sníh, nyní prosvícený rudým a zlatým třpytem zapadajícího slunce. Počasí venku dokázalo být skutečně zuřivé a umělo nahnat strach, ale dnes poprvé jí v něm zasněžené okolí domu přišlo opravdu krásné.

Jedli mlčky. Dorrان nebyl nikdy upovídaný, ale dnes působil ještě zamlkleji než jindy. Tu a tam se na něj pokradmu podívala. Byl unavený, ale v jeho výrazu bylo vidět ještě něco jiného. Dala si nohy pod sebe a odložila misku stranou. „Dorrane?“

Nepatrně sebou trhl a do očí se mu vrátil alespoň náznak života. „Promiň, asi jsem se na chvíli zamyslel.“

„To mi nevádí, ale... vypadáš, že tě něco trápí.“

Otevřel ústa a zase je zavřel. Clare čekala. Po chvíli pronesl jen nicneříkající: „Máme strašně moc práce. To je vše.“

„Děláš si starosti s tou cestou k autu, je to tak?“

Uchechl se. „Vidíš do mě jak do studny.“

„Půjdu s tebou. Můžu se ti hodit.“

Usmál se. Pochopila přesně, co ho trápí. Vzala ho za ruce a sevřela je v dlaních tak, že si přitom propletli prsty. Měl je tak studené.

„Mně to přece říct můžeš,“ pobízela ho šeptem.

Mluvil syrovým hlasem. „Vždyť ani nepřipustíš, abychom diskutovali o tom, že bys nešla. Tohle navíc není něco, co bych mohl zvládnout sám. Tvou pomoc budu opravdu potřebovat. Ale zároveň to znamená, že se možná dostaneš do situace... která tě může zabít.“

„To je v pořádku. Já s tebou chci jít. A už bys mě měl znát natolik, abys věděl, že tě nenechám jít samotného.“

Napětí v jeho tváři povolilo a on se krátce zasmál. „Ano. Jsi tak silná. Mnohem silnější, než jsem si myslel. Ale tohle, Clare –“

Plameny vrhaly stíny, které mu poskakovaly po obličejích. Ještě chvíli mlčel, ale pak pokračoval, nyní již klidněji. „Bude to nebezpečné. Nebezpečnější než cokoli, kde bych tě chtěl vidět. A já nevím, jestli tě tam dokážu ochránit.“

„Můžeme se připravit. Máme přece zbraně. Možná tady najdeme i nějaké brnění.“

„Ano. Ale pořád musím myslet na to, co dnes ráno říkala tvoje sestra. Hrdinové umírají. O těch, kteří se rozhodli riskovat, už nikdy nikdo neslyšel. A její rada mi přišla tak moudrá; nezahrávejte si. Zvolte si tu nejsnazší cestu. Schovejte se.“

Clare nevěděla, co na to říct. Seděli tak blízko, že cítila, jak se mu s každým nádechem zvedá hrud', viděla vlhkost, která se mu sbírala v očích. Zamrkal, jako by se ocitl v nějaké zuřivé mentální bitvě, a teprve pak se znovu ozval.

„Ale přesto všechno cítím, že to musíme zkusit. Ano, můžeme navždy zůstat tady, chovat se maximálně opatrně, dávat si na sebe bez ustání pozor, ale copak je to k žití?“ Držel ji za ruku a svíral ji tak pevně, až to téměř bolelo. „To není život, který bych ti chtěl nabídnout. Věčně o hladu, bez naděje, že ještě někdy uvidíš svou sestru. Neustále vyděšenou z každého škrábnutí. Takový si nezasloužíš.“

„Dorrane.“

V očích měl stále silnější neklid. „Ale mám strach, Clare. Bojím se. Nikdy v životě mi na nikom nezáleželo tak moc jako na tobě. Musím tě zachránit. Chci, abys byla šťastná, nebo se o to chci alespoň pokusit. Ale proč si všechno, co chci, musí tak strašně odporovat?“

„Dorrane.“ Pohnula se tak, aby si mu mohla sednout na klín, pustila mu ruce a objala ho kolem krku. Pod košilí mu zběsile tlouklo srdce. Dunělo jako zvon. Pevně ho k sobě

tiskla a šeptala: „Když se tam něco stane, nebude to tvoje chyba.“

„Ale...“

„Chci jít s tebou. Jsem připravená. A ano, i já se k smrti bojím a doufám, že jestli se přihodí něco ošklivého, budeš mi nablízku. Ale když se to prostě nepovede... když dojde na nejhorší... tvoje chyba to nebude. Tak jsme se rozhodli společně.“

Neodpověděl. Objímal ji ale tak, jako by ji nechtěl už nikdy pustit.

Zabořila tvář do jeho hrudi. O jeho dětství skoro nic nevěděla, ale i z toho mála bylo jasné, že bylo těžké a bolestné. Jeho matka ho ovládala tím, že v něm probouzela nekonečný pocit viny, které se už nikdy nedokázal zbavit. Byla jako neviditelné závaží, které nesl na ramenou. Strašně moc si přála, aby mu od ní mohla ulehčit, ale bála se, že ji má zakořeněnou až příliš hluboko a že si vždycy bude nakládat víc zodpovědnosti, než kolik unese.

Místo toho se tedy natáhla blíž a políbila ho na krk. Zachvěl se. Zajel jí prsty do vlasů. Zaklonila hlavu a on se jí zlehka otřel ústy o rty, ale pak ji skutečně políbil. Byl tak sladký, počínal si tak něžně a opatrně. Tiskla se k němu, zahřívala ho a cítila, jak z jeho těla zvolna mizí napětí.

Zůstali tak, dokud plameny nepohasly a ze dřeva nezbyly jen žhnoucí uhlíky. V pokoji se setmělo a panující ticho přerušil až jeho ochraptělý hlas. „Kdy bys chtěla tu cestu k autu podniknout?“

Clare se kousla do rtu. Čím déle budou cestu odkládat, tím víc se jí budou bát. Už teď se nad nimi tyčila jako nějaká nezdolatelná hora. „Co nejdřív. Zítra?“

Přikývl. „Ano. Asi bude nejlepší vyrazit co nejdřív, než nám zásoby klesnou skutečně na minimum. Takto budeme mít alespoň možnost zareagovat, kdyby se třeba stalo něco nečekaného.“